

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců Mgr. Petra Šebka a JUDr. Tomáše Foltase v právní věci žalobce: **J. P.**, zastoupen Mgr. Bc. Klárou Luhanovou, advokátkou se sídlem Šafaříkovy sady 5, Plzeň, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 10. 6. 2020, č. j. 57 Af 27/2018 - 52,

t a k t o :

- I.** Výrok II. rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 10. 6. 2020, č. j. 57 Af 27/2027 - 52, **se zrušuje** a žaloba proti rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 6. 9. 2018, č. j. 39278/18/5100-41451-711055, **se odmítá**.
- II.** Ve zbylé části **se** kasační stížnost **zamítá**.
- III.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 23. 8. 2018, č. j. 36516/18/5300-22443-712601, žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Finančního úřadu pro Plzeňský kraj ze dne 8. 2. 2018, č. j. 164157/18/2312-50521-403210, kterým bylo podle § 113 odst. 1 písm. c) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, zamítnuto odvolání žalobce proti dodatečnému platebnímu výměru na daň z přidané hodnoty ze dne 13. 12. 2017, č. j. 2020223/17/2312-50521-403210, a odvolací řízení bylo zastaveno, neboť žalobce podal odvolání po zákonem stanovené lhůtě.

[2] Rozhodnutím ze dne 6. 9. 2018, č. j. 39278/18/5100-41451-711055, žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Finančního úřadu pro Plzeňský kraj ze dne 15. 3. 2018, č. j. 366226/18/2312-50521-403210, kterým finanční úřad podle § 37 odst. 2 daňového řádu zamítl žádost žalobce o navrácení lhůty pro podání odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru Finančního úřadu pro Plzeňský kraj ze dne 13. 12. 2017, č. j. 2020223/17/2312-50521-403210, v předešlý stav. Dospěl totiž k závěru, že důvody, které

žalobce pro navrácení lhůty tvrdí, nelze podřadit pod závažné důvody ve smyslu § 37 odst. 2 daňového řádu.

II.

[3] Proti oběma rozhodnutím žalovaného (ze dne 23. 8. 2018 i ze dne 6. 9. 2018) podal žalobce ke Krajskému soudu v Plzni žaloby. Krajský soud žaloby spojil ke společnému projednání a rozsudkem ze dne 10. 6. 2020, č. j. 57 Af 27/2027 - 52, obě žaloby zamítl (výrokem I. zamítl žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 8. 2018 a výrokem II. zamítl žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 9. 2018).

[4] Krajský soud dospěl k závěru, že obě žaloby jsou nedůvodné. Odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru bylo podle krajského soudu podáno poslední den lhůty k okresní správě sociálního zabezpečení, která jej následující pracovní den postoupila příslušnému správci daně. Vzhledem k tomu, že k postoupení odvolání došlo až po uplynutí lhůty k jeho podání, bylo odvolání podáno opožděně. Podle krajského soudu tedy správce daně postupoval v souladu se zákonem, pokud odvolání žalobce proti dodatečnému platebnímu výměru vyhodnotil jako opožděné, a podle § 113 odst. 1 písm. c) daňového řádu je zamítl a odvolací řízení zastavil. Podle krajského soudu také nebyla splněna podmínka stanovená v § 37 odst. 2 daňového řádu, tj. že k opožděnému doručení odvolání, resp. jeho odeslání do datové schránky příslušného správce daně, došlo ze závažných důvodů, nemohl správce daně žádosti o navrácení lhůty v předešlý stav vyhovět. Žalovaný tak nepochybil, pokud obě odvolání žalobce zamítl a prvoinstanční rozhodnutí potvrdil.

III.

[5] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodu uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Namítal, že okresní správa sociálního zabezpečení postupovala v rozporu s § 75 a § 91 daňového řádu, neboť jeho odvolání bezodkladně nepostoupila a o postoupení ho navíc neinformovala. Stěžovatel dále namítal, že brojil proti závěrům daňové kontroly jako celku, tedy každé z 28 podaných odvolání směřovalo proti všem dodatečným platebním výměrům; to plyne mj. z bodu VI. každého odvolání. Stěžovatel má tak za to, že odvolací řízení proti všem 28 dodatečným platebním výměrům bylo zahájeno dnem, kdy příslušnému správci daně došlo první odvolání. Stěžovatel také nesouhlasil s tím, že v jeho případě nebyl naplněn závažný důvod pro navrácení lhůty v předešlý stav.

[6] S ohledem na uvedené navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV.

[7] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že rozsudek krajského soudu i svoje rozhodnutí považuje za zákonná. Na obsah svých rozhodnutí také odkázal. Kasační stížnost proto navrhl zamítnout jako nedůvodnou.

V.

[8] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

pokračování

[9] Kasační stížnost není důvodná.

[10] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval tou částí kasační stížnosti, která směřuje proti výroku II. rozsudku krajského soudu, kterým byla zamítnuta žaloba směřující proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 9. 2018 (jímž bylo zamítnuto stěžovatelovo odvolání proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti stěžovatele o navrácení lhůty). Krajský soud v napadeném rozsudku správně poukázal na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu týkající se výluky rozhodnutí předběžné povahy ze soudního přezkumu podle § 70 písm. b) s. ř. s. (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2008, č. j. 9 As 88/2007 - 49, ze dne 10. 12. 2009, č. j. 9 As 48/2009 – 105 a ze dne 18. 10. 2019, č. j. 4 Afs 244/2019 - 85) a dospěl k závěru, že rozhodnutí o žádosti o navrácení lhůty v předešlý stav podle § 37 daňového řádu bezpochyby naplňuje znaky rozhodnutí předběžné povahy podle § 70 písm. b) s. ř. s. V daném případě však dovodil, že toto rozhodnutí není rozhodnutím předběžným, neboť žalovaný nejprve rozhodl o odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru a až následně o odvolání proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o navrácení lhůty v předešlý stav. Krajský soud tedy připustil věcný přezkum tohoto rozhodnutí.

[11] Nejvyšší správní soud s ním však nesouhlasí. Jak již uvedl v rozsudku ze dne 18. 10. 2019, č. j. 4 Afs 244/2019 - 85: „*Nejvyšší správní soud uzavírá, že vzhledem k výše uvedenému je nutno posuzovat rozhodnutí o žádosti stěžovatele o navrácení lhůty v předešlý stav dle § 37 daňového řádu jakožto úkon předběžné povahy ve smyslu § 70 písm. b) s. ř. s. Napadl-li tedy stěžovatel v nyní projednávané věci rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a bylo potvrzeno rozhodnutí správce daně o zamítnutí žádosti stěžovatele o navrácení lhůty k podání odvolání proti platebnímu výměru na úrok z prodlení a rozhodnutí o zřízení zástavního práva, jednalo se ve smyslu § 68 písm. e) a § 70 písm. b) s. ř. s. o žalobu nepřijatelnou, kterou bylo nutno podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. odmítnout.*“

[12] Rozhodnutí o odvolání proti rozhodnutí o žádosti o navrácení lhůty v předešlý stav podle § 37 daňového řádu tak nepodléhá samostatně soudnímu přezkoumání, neboť konečné důsledky představující zásah do právní sféry stěžovatele ve smyslu § 65 s. ř. s. by konstituovaly až výroky rozhodnutí o jeho odvolání proti rozhodnutí správce daně o zamítnutí odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2008, č. j. 9 As 88/2007 – 49). Ve vztahu k tomuto konečnému rozhodnutím by z povahy věci bylo rozhodnutí o žádosti stěžovatele o navrácení odvolací lhůty rozhodnutím předběžné povahy, a to bez ohledu na to, že v daném případě bylo rozhodnutí o odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru vydáno dříve, než rozhodnutí o odvolání ve věci žádosti o navrácení lhůty v předešlý čas. Byť rozhodnutí o odvolání ve věci žádosti o navrácení lhůty fakticky časově nepředcházelo rozhodnutí o odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru, neznamená to, že tak ztratilo svoji předběžnou povahu ve smyslu § 70 písm. b) s. ř. s. Stále totiž platí, že do veřejných subjektivních práv stěžovatele bylo zasaženo až rozhodnutím o zamítnutí jeho odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru (a nikoli rozhodnutím o zamítnutí žádosti o navrácení lhůty v předešlý čas). Rovněž platí i to, že právě v žalobě proti rozhodnutí o odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru mohl a měl stěžovatel namítat, že odvolání nemělo být zamítnuto jako opožděné, neboť mělo být vyhověno jeho žádosti o navrácení lhůty v předešlý stav. To, že bylo odvolací rozhodnutí ve věci žádosti o navrácení lhůty vydáno o cca dva týdny později, než odvolací rozhodnutí ve věci dodatečného platebního výměru, na to nemá žádný vliv.

[13] Žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 9. 2018 tak měla být krajským soudem jako nepřijatelná ve smyslu § 68 písm. e) a § 70 písm. b) s. ř. s. odmítnuta podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. a nikoli věcně posouzena. Podle § 110 odst. 1 s. ř. s. jestliže již v řízení před krajským soudem byly důvody pro zastavení řízení, odmítnutí návrhu nebo postoupení věci, rozhodne o tom současně se zrušením rozhodnutí krajského soudu Nejvyšší správní soud. Vzhledem

k tomu tak Nejvyšší správní soud v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. učinil, výrok II. rozsudku krajského soudu zrušil a žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 9. 2018 odmítl.

[14] Nejvyšší správní soud dále posuzoval kasační stížnost směřující proti výroku I. rozsudku krajského soudu, kterým byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 8. 2018. V rámci tohoto přezkumu pak bude v mezích kasačních důvodů posouzena i zákonnost postupu správce daně při posuzování stěžovatelovy žádosti o navrácení lhůty v předešlý stav.

[15] Mezi účastníky řízení není sporu, že stěžovateli bylo vydáno celkem 28 dodatečných platebních výměrů, přičemž proti 27 podal odvolání do datové schránky Finančního úřadu pro Plzeňský kraj, Územní pracoviště v Rokycanech. Pouze proti dodatečnému platebnímu výměru ze dne 13. 12. 2017, č. j. 2020223/17/2312-50521-403210, který byl téhož dne stěžovateli doručen, podal stěžovatel odvolání, které dne 12. 1. 2018 zaslal do datové schránky Okresní správy sociálního zabezpečení Rokycany.

[16] Stěžovatel předně namítá důvody kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Konkrétně shledává porušení § 75 daňového řádu v tom, že okresní správa sociálního zabezpečení jeho odvolání bezodkladně nepostoupila a o postoupení ho neinformovala.

[17] Podle § 75 daňového řádu *není-li správce daně, vůči němuž bylo učiněno podání nebo připsána platba, příslušný vést v dané věci řízení, podání nebo platbu neprodleně postoupí příslušnému správci daně a uvědomí o tom podatele.*

[18] Stěžovatel se mýlí, pokud se domnívá, že okresní správa sociálního zabezpečení je správcem daně. Jak správně konstatoval žalovaný i krajský soud, správce daně *je správní orgán nebo jiný státní orgán (dále jen „orgán veřejné moci“) v rozsahu, v jakém mu je zákonem nebo na základě zákona svěřena působnost v oblasti správy daní* (§ 10 odst. 1 daňového řádu). Okresní správa sociálního zabezpečení, které stěžovatel odvolání zaslal, nemá zákonem svěřenu působnost v oblasti správy daní a není tedy správcem daně, který by měl postupovat podle daňového řádu. Jedná se o správní orgán, který postupuje podle správního řádu a stěžovatelem tvrzeného porušení daňového řádu se tak dopustit nemohla. Vzhledem k tomu, že správní řád v případě podání učiněného nepřislušnému orgánu obsahuje úpravu obdobnou daňovému řádu, aplikoval Nejvyšší správní soud konkrétní námitky stěžovatele na § 12 správního řádu.

[19] Podle § 12 správního řádu *dojde-li podání (§ 37) správnímu orgánu, který není věcně nebo místně příslušný, bezodkladně je usnesením postoupí příslušnému správnímu orgánu a současně o tom uvědomí toho, kdo podání učinil (dále jen „podatel“).*

[20] Stěžovatel namítal, že okresní správa sociálního zabezpečení nepostoupila jeho odvolání příslušnému správci daně bezodkladně. Ze spisu k tomu vyplynulo, že předmětné odvolání stěžovatel zaslal do datové schránky Okresní správy sociálního zabezpečení Rokycany v pátek 12. 1. 2018 v 19:32 hodin. Okresní správa sociálního zabezpečení postoupila odvolání Finančnímu úřadu pro Plzeňský kraj, Územnímu pracovišti v Rokycanech, v pondělí 15. 1. 2018.

[21] Z uvedeného je zřejmé, že okresní správa sociálního zabezpečení odvolání stěžovatele příslušnému orgánu bezodkladně postoupila, neboť odvolání bylo do její datové schránky dodáno až v pátek večer a již v nejbližší pracovní den (tedy v pondělí 15. 1. 2018) bylo příslušnému správci daně zasláno. Nelze přitom po správním orgánu požadovat, aby stěžovatelovo odvolání bylo postoupeno již v pátek v noci či během víkendu. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 1. 3. 2013, č. j. 9 As 172/2012 - 32, „... nelze spoléhat na to, že termín „bezodkladně“ užitý v § 12 správního řádu znamená v každém případě nejpozději následný den

pokračování

po obdržení. Nejde totiž o jednoznačné určení času, které je možné s obecnou platností vyjádřit v jednotkách, v nichž se měří čas, např. tak, že jde o jeden den, dva dny, týden atd. Termín „bezodkladně“ vyjadřuje skutečnost, že nesmí docházet k neodůvodněným prodlevám“. K žádné takové prodlevě v daném případě nedošlo.

[22] Stěžovatel dále namítal, že jej okresní správa sociálního zabezpečení neinformovala o postoupení odvolání. Se stěžovatelem je třeba v tomto ohledu souhlasit, neboť správní spis neobsahuje žádný doklad o tom, že by tak učinila. Nejvyšší správní soud se však ztotožňuje s krajským soudem, že toto procesní pochybení nijak nezasáhlo do stěžovatelových práv. Ostatně stěžovatel ani žádné takové dopady netvrdí. Byť se tedy stěžovatel dozvěděl o tom, že odvolání podal k nesprávnému orgánu až v rozhodnutí správce daně, kterým bylo jeho odvolání jako opožděné zamítnuto a odvolací řízení zastaveno, neměla tato skutečnost pro stěžovatele žádné negativní procesní důsledky. I kdyby jej okresní správa sociálního zabezpečení o postoupení odvolání informovala, na opožděnosti odvolání by to nic nezměnilo. Jak správně uvádí krajský soud, jediným nástrojem pro zhojení opožděnosti odvolání bylo za dané situace podání žádosti o navrácení lhůty v předešlý stav. Tohoto institutu také stěžovatel využil. Popsané pochybení okresní správy sociálního zabezpečení tedy není důvodem, pro který by mohl Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušit.

[23] Stěžovatel dále namítal, že odvolací řízení proti všem 28 dodatečným platebním výměrům bylo zahájeno dnem, kdy příslušnému správci daně došlo první odvolání. S tím však Nejvyšší správní soud souhlasit nemůže.

[24] Podle § 91 odst. 1 daňového řádu je *řízení zahájeno dnem, kdy příslušnému správci daně došlo první podání ve věci učiněné osobou zúčastněnou na správě daní, nebo dnem, kdy byl správcem daně vůči osobě zúčastněné na správě daní učiněn první úkon ve věci.*

[25] Ze spisu vyplynulo, že stěžovatel podal proti 28 dodatečným platebním výměrům 28 samostatných odvolání. V každém odvolání byl uveden konkrétní dodatečný platební výměr, proti němuž odvolání směřuje, odůvodnění i navrhované důkazní prostředky se týkaly konkrétního zdaňovacího období a i konečný návrh směřoval k částečnému zrušení jednoho konkrétně určeného dodatečného platebního výměru. Byť všechny dodatečné platební výměry vzešly z jedné daňové kontroly, proti níž stěžovatel v odvoláních mj. brojil, nelze souhlasit s tím, že by bylo zahájeno jedno odvolací řízení proti všem dodatečným platebním výměrům. Naopak, podal-li stěžovatel 28 odvolání proti 28 dodatečným platebním výměrům a v každém odvolání brojil proti jednomu konkrétně určenému dodatečnému platebnímu výměru, bylo zahájeno 28 odvolacích řízení. O každém takto podaném odvolání je totiž zahájeno samostatné odvolací řízení a pro každé takto podané odvolání platí vlastní lhůta k jeho podání. Nic na tom nemůže změnit to, že stěžovatel při ústním jednání před správcem daně v roce 2017 avizoval, že hodlá podat odvolání proti všem dodatečným platebním výměrům, ani to, že stěžovatel odvolací řízení doplňoval společnými podáními. Podstatné je, jak stěžovatel podaná odvolání formuloval. Jestliže se stěžovatel na podporu svého názoru dovolával bodu VI. odvolání, tak v něm je uvedeno: *„mimo toto odvolání podává zvlášť též odvolání proti každému jednotlivému dodatečnému platebnímu výměru a předpokládá, že bude o nich rozhodnuto ve vzájemné souvislosti“.* Nejvyšší správní soud zcela souhlasí s krajským soudem, že i z této citace je patrný úmysl stěžovatele podat 28 samostatných odvolání proti jednotlivým dodatečným platebním výměrům. Pouhý požadavek, aby byla odvolání posuzována ve vzájemné souvislosti, neznamená, že odvolání směřuje proti všem souvisejícím dodatečným platebním výměrům (které v něm navíc uvedeny nejsou). Nelze tak souhlasit s tím, že bylo zahájeno jedno odvolací řízení prvním podáním (odvoláním) ve věci, jak se domnívá stěžovatel, nýbrž 28 samostatných odvolacích řízení. Za této situace nemohlo být jakkoli zasaženo ani legitimní očekávání stěžovatele, neboť každé samostatně podané odvolání a zahájené odvolací řízení má svůj vlastní procesní osud; byť spolu tato odvolání po věcné

stránce mohou souviset, nelze legitimně očekávat, že všechna podaná odvolání skončí stejně i po procesní stránce. Bylo přitom na stěžovateli, aby zvážil, zda proti všem dodatečným platebním výměrům (nebo alespoň proti některým) podá jedno společné odvolání či podá odvolání proti každému z nich samostatně. Stěžovatel se rozhodl pro druhou cestu a je plně na něm, aby nesl procezení důsledky svého rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru ze dne 13. 12. 2017, č. j. 2020223/17/2312-50521-403210, bylo podáno po stanovené lhůtě, správce daně zcela správně takové odvolání podle § 113 odst. 1 písm. c) daňového řádu zamítl a odvolací řízení zastavil.

[26] Stěžovatel také namítal, že v jeho případě byl naplněn závažný důvod pro navrácení lhůty v předešlý stav.

[27] Podle § 37 daňového řádu *osoba zúčastněná na správě daní je oprávněna požádat správce daně o navrácení lhůty v předešlý stav* (odst. 1). *Správce daně povolí ze závažného důvodu navrácení lhůty stanovené daňovým zákonem nebo správcem daně v předešlý stav, pokud před podáním žádosti lhůta již uplynula, a nově stanoví den jejího uplynutí* (odst. 2). *Žádost o navrácení lhůty v předešlý stav musí být podána do 15 dnů ode dne, kdy pominul důvod zmeškání lhůty* (odst. 3).

[28] Stěžovatel existenci závažného důvodu pro navrácení lhůty spatřuje v tom, že bylo podáváno množství odvolání (v počtu 28) a je tak omluvitelné, pokud došlo k administrativní chybě. Posouzení toho, co je závažným důvodem ve smyslu § 37 odst. 2 daňového řádu, je závislé na právní úvaze (diskreci) správce daně. Jeho úvaha však musí být obsažena v odůvodnění rozhodnutí tak, aby bylo patrné, proč shledal, či neshledal daný důvod závažným. V daném případě dospěl žalovaný k závěru, že administrativní chyba podatele odvolání takovým závažným důvodem není. Nejvyšší správní soud s tím zcela souhlasí. Jak správně uvedl krajský soud: „*Institut navrácení lhůty v předešlý stav má mít charakter pouze výjimečného nástroje, jímž lze zmírnit dopady některých závažných životních situací. Těmi jsou míněny především širší objektivní skutečnosti, nastalé mimo vlastní provádění úkonu, které daňovému subjektu bez jeho vlastního zavinění zabrání úkon včas vůbec vykonat. Omyl způsobený lidským faktorem pak závažnou životní situací bezpochyby není. Chybný výběr z adresáře proto nelze považovat za závažný důvod ve smyslu § 37 odst. 2 daňového řádu*“.

[29] Byť mělo toto pochybení pro stěžovatele závažné následky, neznamená to, že se jednalo o závažný důvod. Jak již Nejvyšší správní soud uvedl výše, bylo na stěžovateli, aby zvolil cestu, jakou dodatečné platební výměry napadne. Rozhodl-li se podat 28 odvolání, nelze pochybení při jejich podávání klást k tíži nikomu jinému, než právě jemu. Nic na tom nemění ani postavení stěžovatele v daňovém řízení ani případná vědomost správce daně o tom, že ostatní odvolání byla podána včas. Nelze přitom souhlasit se stěžovatelem, že krajský soud vyloučil možnost aplikovat § 37 odst. 2 daňového řádu na veškeré lidské chyby. Tak tomu nebylo. Krajský soud posuzoval toliko daný případ a uvedl, že běžné administrativní pochybení spočívající v chybném výběru adresáta podání nebylo v daném případě závažným důvodem, pro který by bylo možné navrátit lhůtu v předešlý stav. K jiným situacím a důvodům se nevyjadřoval. Ani naplnění důvodu kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. tak nebylo shledáno.

[30] Z výše uvedeného Nejvyšší správní soud v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. výrok II rozsudku krajského soudu zrušil a žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 9. 2018, č. j. 39278/18/5100-41451-711055, odmítl podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s., neboť shledal, že byly v řízení před krajským soudem důvody pro odmítnutí této žaloby. Ve zbylé části pak kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou podle poslední věty § 110 odst. 1 s. ř. s.

pokračování

[31] Výrok o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 1 věty první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný sice v řízení o kasační stížnosti byl úspěšný, žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti mu však nevznikly. Proto Nejvyšší správní soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

[32] Soudní poplatek za žalobu, která byla odmítnuta, Nejvyšší správní soud stěžovateli vrátit nemohl, neboť žaloba nebyla odmítnuta předtím, než bylo vydáno rozhodnutí o věci samé (§ 10 odst. 3 a 5 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, a usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2021, č. j. 4 Azs 187/2020 - 49).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. října 2021

Mgr. David Hipšr
předseda senátu